

Projekt Barevný anděl – proměna pokojíčku – v Jincích

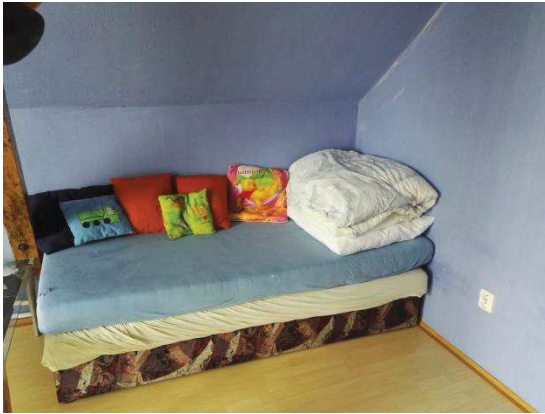
Matouš 10 let

Bratr Dominik zemřel 12.2.2017 – ve věku 25 let - autonehoda

Období realizace: III.čtvrtletí r.2017

Pokojíček před proměnou:

Pokojíček po proměně:

Zpráva od maminky:

Chtěla bych v pár větách poděkovat všem, kteří umožnili převést kousek obrovského smutku a stesku nás všech na radost ze splněného přání pro našeho nejmladšího prince Matouše.

Matouškovi bude za 3 týdny 11let a za stejné 3 týdny to bude rok, co tragicky odletěl na svou planetu nás nejstarší Malý/velký princ Dominik. Odletěl a nerozloučil se, nepotřeboval k tomu hada, stačilo mu jedno divoké auto a unavená ospalá hlava...

Matoušek si moc přál být k bráchovi co nejbliže. Přál si přestěhovat se ze svého malého pokojíčku do pokojíku, kde vše voní Domčou. Nechtěl nic vyhodit, nechtěl vymalovat, nic výrazně měnit - protože si pokojík Domča dělal sám - vymaloval, rozestavěl nábytek, udělal lustr, pověsil maturitní šerpu a jeho boxerské rukavice... Ve všem je kousek Domči, vše ještě stále Domčou voní, Maty to nechtěl zničit.

Bylo tedy na nás dospělých vymyslet jak do malého prostoru plného "Domči" vložit všechna velká Matoušova přání - velké terárium s želvou, patrovou postel s psacím stolem pod postelí, hráčkou židli (tu chtěl vždy Domča a Maty mu díky vám mohl splnit přání aspoň takto), televizi na zdi a koutek kde jednou až povyroste a ušetří si na Xbox bude moct hrát, jako hrával brácha a on ho přitom mohl pozorovat...

Do ničeho jsme Matouškovi nemluvili, plně jsme respektovali jeho přání a vše jsme nechali na něm.

Život se u nás otočil úplně naruby, já vyměnila během toho roku 2 zaměstnání, Matouš se snažil u psychologa zvládat spaní a smutek, muž bojoval za nás oba a málem jsme ani nestihli to, co jsme měli...

Všem vám moc děkuji za nás - viděli jsme úsměv na tváři, který teď není úplně lehké na té malinké tvářičce vyloudit, za Matouška - může " být s Domčou" tak jak si přeje a představuje on sám.

Věřím, že i Domča ze své planety spokojeně sleduje jak Matoušek usíná u něj v pokojíčku a je rád, že se z pokojíku nestalo "muzeum", ale pokojík dál žije.

„Důkazem, že malý princ skutečně existoval je to, že byl rozkošný, že se smál a že chtěl beránka. Chce-li někdo beránka, je to důkaz, že žije.“